

Hoofdstuk

1

VOOR HET ALLERLAATST: welkom in Dutjebroek!

Of, als je nooit eerder een boek uit deze serie hebt gelezen: voor het allereerst welkom in Dutjebroek!

Dutjebroek ligt midden tussen de glooiende heuvels en het barst er van de koeien. De heuvels zijn groen. De koeien hebben verschillende kleuren. De meeste zijn zwart met wit, maar er zijn ook aardig wat bruine koeien. Bob Barsman, een bekende boer uit de buurt, beweert dat hij een blauwe koe heeft, maar volgens andere mensen is die eigenlijk gewoon grijs. Dit is een plaatje van de koe in kwestie:

We snappen best dat je aan de hand van deze zwart-wit-tekening niet echt kunt vaststellen of Bobs koe inderdaad blauw is. Helaas kunnen we het ons niet veroorloven om dit boek in kleur te drukken. Toch hopen we dat je het een mooi plaatje vindt. Het is een prachtige koe!

Bijna had Dutjebroek bekendgestaan als de ‘melkparel in Amerika’s zuiveltooi’, maar dat motto werd door de gemeenteraad afgestemd omdat maar één raadslid wist wat een tooi was. (Het is een soort kroontje.) In Dutjebroek wonen meer koeien dan mensen. Dat zou je weten als je er woonde, maar waarschijnlijk is dat niet het geval, want er wonen niet veel mensen, en koeien kunnen geen boeken lezen. Er zijn miljarden mensen op aarde, en daarvan wonen er maar 9.980 in Dutjebroek.

Dus.

Wat is de kans dat dit dorpje niet één, maar zelfs twee grappenmakers van wereldklasse telt?

En wat is de kans dat twee van die miljarden aardbewoners elkaar in Dutjebroek tegen het lijf lopen en ontdekken dat ze zielsverwanten, bloedbroeders, ware kameraden en beste vrienden zijn?

Wat is de kans dat dit slaperige gehucht, al is het maar heel even, als werkterrein dient voor een van de grootste grappenduo’s ooit, een stel beruchte poetsenbakkers die bekendstaan als de Vreselijke Twee?

Het antwoord op al die vragen moeten we je schuldig blijven. Wiskunde was nooit ons beste vak. Maar de

waarschijnlijkheid nadert nul. De kans is klein! Het is uiterst twijfelachtig!

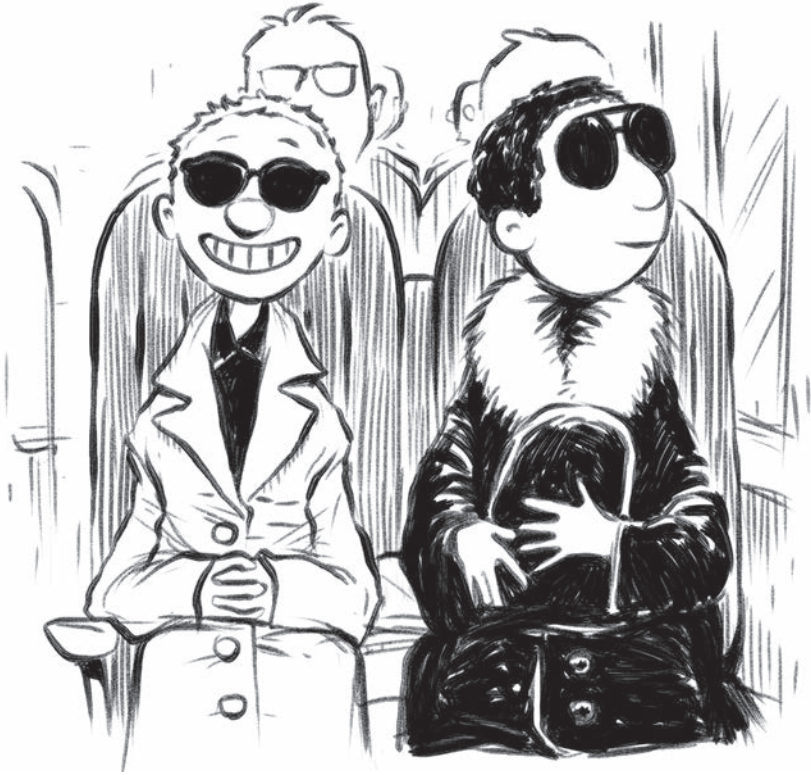
En toch...

Dutjebroek is de woonplaats van zowel Mick Mulder als Nick Vonk. Dit zijn ze:

Wacht. Sorry. Dat klopt niet. Op die tekening zie je alleen Nick. Dat komt doordat ze midden in een grap zitten.

Dit is een tekening van drie minuten eerder:

Dat is beter. Daar gaat-ie.

Hoofdstuk

2

HET WAS ZONDAG. Het was het einde van de zomer. Mick en Nick droegen beiden een enorme jas en zaten achter in bus 3. De route van de 3 ging langs Nicks huis in de Karnemelkstraat en vervolgens het dorp uit langs een weiland dat van Bob Barsman was. En daar moesten ze toevallig net heen. Anders gingen ze meestal op de fiets, maar vandaag hadden ze een enorme berg spullen bij zich.

Onder hun jas, op hun lichaam droegen Mick en Nick met z'n tweeën de volgende spullen:

- ♦ Drie blikjes veeverf, donkerpaars
- ♦ Drie blikjes veeverf, neongroen
- ♦ Een kartonnen sjabloon gemaakt van een koelkastdoos, voor een stippenpatroon
- ♦ Een heel lange centimeter
- ♦ Een snoeischaar
- ♦ Handgereedschap in een leren oproletui
- ♦ Een Brünite 3030-handgrasmaaier, gedemonteerd.

‘Weet je zeker dat die verf op de vacht blijft zitten?’ vroeg Mick.

‘Ja.’

‘Maar weet je het écht zeker?’

‘Jazeker,’ zei Nick. ‘Het is veeverf. Daar is het voor.’

‘O. Oké.’

Mick wist niet veel over veeverf, of over vee, omdat hij niet tussen de koeien was opgegroeid. Hij was duizenden kilometers verderop opgegroeid, in een appartement in een roze flatgebouw vlak bij de oceaan. Twee jaar geleden was Mick samen met zijn moeder naar Dutjebroek verhuisd. En hoewel de verhuizing nog maar twee jaar geleden was, had Mick het gevoel dat alles wat er in dat stadje aan zee gebeurd was heel iemand anders was overkomen. Het was alsof zijn échte leven pas daarna van start was gegaan. Voor Mick was het alsof zijn leven begonnen was op het moment dat hij Nick Vonk ontmoette. Zo gaat dat wel vaker tussen beste vrienden.

‘Ik dacht dat we een zonnebril op zouden zetten,’ zei Nick, die een zonnebril droeg.

‘O ja.’ Mick haalde zijn zonnebril uit zijn jaszak en

zette hem op. 'Waarom hebben we eigenlijk een zonnebril?'

Nick haalde zijn schouders op. 'Grote jas. Zonnebril. Dat leek me cool.'

Mick bewonderde hun weerspiegeling in het raam. 'Ja. Cool is het zeker.'

Op een hoek bleef de bus staan. De deuren gingen sissend open en er stapte een vrouw in. Ze droeg een donkerblauw uniform en een pet. 'Kaartjes,' zei ze tegen een oude man op de voorste rij.

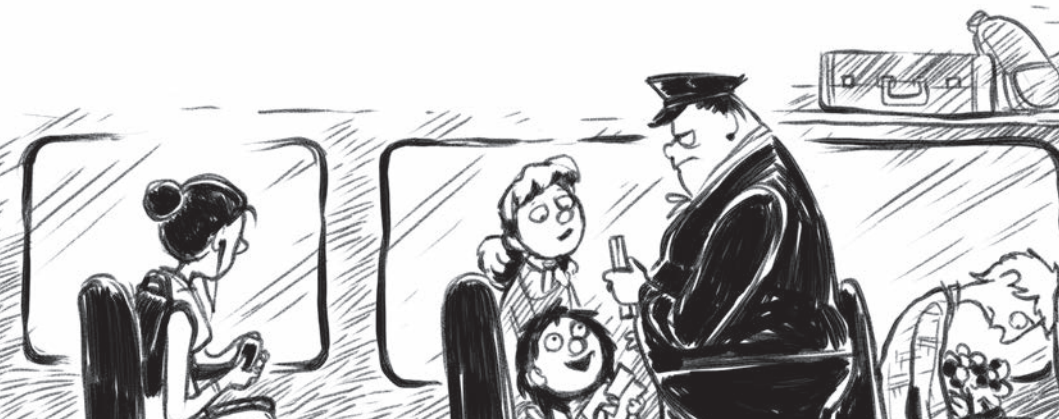
De oude man haalde zijn buskaartje tevoorschijn. Meteen knipte ze er een gat in – knip! – en gaf het terug. 'Bedankt,' zei de oude man vriendelijk.

Zonder iets terug te zeggen liep de vrouw verder. 'Kaartjes.'

Een klein meisje op de volgende rij gaf haar twee kaartjes, een van haarzelf en een van haar moeder. 'Mama zei dat ik de kaartjes mocht vasthouden!' zei het meisje.

'Maar ervoor betalen wilde ze niet!' vulde haar moeder aan.

Het meisje lachte.

Haar moeder lachte.

De kaartjesmevrouw lachte niet.

Ze glimlachte niet eens.

Ze knipte alleen de kaartjes – knip-knip! – en gaf ze terug.

‘Die mevrouw is niet aardig,’ fluisterde het meisje.

‘Misschien heeft ze alleen een slechte dag,’ zei haar moeder.

De moeder van het meisje had gelijk. De kaartjesmevrouw had een slechte dag. Die ochtend had de dierenarts tegen haar gezegd dat haar kat Joop ‘aan de mol-lige kant’ was. En vijf minuten geleden had haar man, die ook Joop heette, haar geappt om te zeggen dat er in de supermarkt geen paprika meer was. Dat was onacceptabel, want de kaartjesmevrouw maakte op zondagavond altijd goulash. De hele week keek ze uit naar haar goulash. Goulash was waar ze het meeste van hield, op één ding na. Dus ja, ze had een slechte dag.

Toch had het meisje eerlijk gezegd evengoed gelijk. De kaartjesmevrouw was ook onaardig. Zelfs op goede dagen. Nors, onvriendelijk en plichtmatig knipte ze de kaartjes. Waar ze het meeste van hield, meer nog dan van goulash, was mensen de bus uit gooien.

Niet letterlijk gooien, natuurlijk.

Ze eruit zetten.

Al glimlachte de kaartjesmevrouw ’s nachts wel eens in haar slaap wanneer ze ervan droomde dat ze passa-

giers door de lucht smeed – oude mannen, kleine meisjes en moeders die over rijbanen vol verkeer zeilden en door het hoge bermgras tuimelden.

Dus nee, ze was niet aardig.

‘Kaartjes,’ zei de kaartjesmevrouw tegen een man die haar zijn kaartje al aanreikte.

Achter in de bus stak Nick zijn hand in de borstzak van zijn jas. Zijn hele lichaam verstijfde.

‘Wat is er?’ vroeg Mick.

Nick voelde uitgebreid in de zak.

Daarna voelde hij in alle andere zakken van de jas.

Vervolgens stond hij op en controleerde zijn broekzakken.

‘Nick, wat is er aan de hand?’

Nick schudde zijn hoofd en controleerde nogmaals al zijn zakken.

‘Nick,’ zei Mick.

‘Mick,’ zei Nick. Hij haalde één stukje papier uit zijn borstzak. ‘We hebben maar één kaartje.’